

Mati.

ZGODOVINSKA POVEST.

Po Bolandenu priredil K.

(Dalje.)

“Dobro! Potem obžalujem, ne morem nič pomagati! Išcite si kje drugje pravice!”

“Kaj tako bode postopal izanski grof z ubogim siromakom Braunom, ki mu je že toliko denarja nanosil za razne sužnje, ki niso bili dosti vredni? Kdo mara za napol sestradane sužnje, kakoršne je tvoje ljudstvo!”

“Meni je vse jedno! Jaz tudi nimam denarja. — Ravno za to sem te pa hotel videti, ker sem mislil, kako bi mi pomagal do denarja?”

“Za vsakega vojaka deset denarjev,”

“Av vav! Kje naj vzamem toliko svoto?”

“Če hočeš, kaj doseči, je to edina pot.”

Obraz grofa je škodoželjno zažarel, ko je videl, kako žalosten obraz je naredil

žid. Dobro se mu je zdelo. Kolikrat je bil že grof v denarnih stiskah in je moral židu dati sužnje pod ceno, samo, da jih je spečal v denar.

Po daljšem premisleku vpraša žid: “Koliko vojakov misliš, da bode treba?”

“Najmanj dvesto?”

“Vav! Av! — Dvatisoč denarjev, dvatisoč denarjev! Več, veliko več kakor so vsi sužnji vredni izvzemši bisera, Bronislave.”

“Bronislava? Kdo je to?”

“To je sužnja, o kateri sem ti povedal, da mi je ušla in da je kriva vsega gorja. To ti je krasotica kot jutranja zarja. Ko jo ugleda kralj, zgodilo se bode kakor junški Juditi: preslepila ga bode njena lepota in dal bode zanjo vsako ceno.”

Oči grofa so strastno zažarele. Bil je velik pohotnež.

"Kje pa je sedaj ta sužnja? Tudi v Bistri?"

"Mislim, da tudi. Uropali so mi jo in je potem nisem več videl."

"Toraj si zadovoljen z mojo ponudbo?"

"Imej srce, gospod grof! Pogledaj, saj sem že tako nesrečen!"

"Zastonj je! Hočeš?"

"Naredi vsaj po pet!"

"Niti beliča ceneje!"

"Naj pa bode!" Nerad in žalostno je segel žid grofu v roke.

"Dobro! Toraj velja po 10 denarjev?"

"Velja!"

"V štirinajstih dnevih odrinemo. V tem času bode mogoče oborožiti vojake. Mej tem časom pa pripravi denar!"

Tudi Braunu se je zdel ta nasvet pаметen. Zato mu je pritrdil in sklenil iti sam iskat Bronislavo, "svoj neprecenljiv zaklad", kakor jo je imenoval. Sklenila sta, da mora vse to ostati tajno, da bi menihi ne izvedeli in se ne oborožili in si ne dobili še od drugod pomoči. Napad se mora izvršiti popolnoma nepričakovano. Zato tudi noben vojak ne sme vedeti, čemu in za koga se bodo oboroževali in pripravljali za napad.

Ločila sta se oba zadovoljna! Oba sta bila namreč prepričana, da bosta drug drugega prevarila in celo zadevo izrabila v lastno korist.

"Kje naj vzamem tako hitro toliko svoto?"

"Hahaha! Toliko svoto? Par tisočakov? Kaj je to za bogatinca, kakoršen je žid Braun ben Abba?"

"Reven in ubog sem! Napačno me so-diš, če misliš, da imam jaz toliko premoženja!"

"Ne mislim samo, temveč vem. Pomisli koliko si že same te slovenske sodrge iz Karantanije in Panonije razpečal v denar! Ne vštejmo krasotic, katere si potrgal po teh deželah in z njimi okrasil hareme mohamedanskih vladarjev in velikašev po Španiji in po Afriki! No, le

tako neumno ne zavijaj svojih grešnih oči. Drugega moreš slepiti. Ižanski grof je imel pa že preveč s teboj opraviti, da bi ga mogel preslepiti!"

"Da, krasno bi šla naša trgovina in Braun ben Abba bi bil že bogat kakor kralj Salomon, ko bi ne bilo teh prokletih katoliških fanatikov, škofov in menihov. Kako stroge postave so prigoljufali, da nam zavirajo trgovino. Ko bi ne imeli tako slabotnega vladarja, pomisli, kako bi mogel to trgovino sploh voditi!"

"Hahaha! Visel bi že najmanj tisočkrat tvoj grešni vrat, kar bi ti pravzaprav nič ne škodilo!"

"Ižanski grof se že norčuje iz ubogega reveža! — Vendar naj se! Na vse zadnje pa mi moraš priznati, da bi pa ti že najmanj dvatisočkrat moral viseti za tvoja dobra dela katera opravljaš tu v deželi!"

"Jaz? Kaj pa delam? Ali ne delam samo za nemštvo in za vlado dobro delo, ko uničujem to slovensko sodrgo? Pogledaj te krasne kraje! Pogledaj samo to krasno Karantanijo! Ali ni škoda, da je to last tega nizkotnega naroda? Uničiti! Uničiti! Uničiti ga moram! Te lepe pokrajine morajo postati nemške!"

"Da! Kakor modri Salomon govoriš! In gotovo bi se ti posrečilo, ko bi ne bilo — katoliške cerkve, te sovražnice vsake naše svobode in napredka. Saj so še tebe tožili na dvoru, da baje krivično postopaš s tem narodom!"

"Zato pa moramo pred vsem napovedati neizprosno boj proti meniham, duhovnikom. Dokler ima ljudstvo toliko te črne zalege, se nam bode težko kdaj posrečilo!"

"Da! Pomisli samo na moj slučaj v Bistri! Ali ne vidiš sedaj, kako pravična je moja zadeva? Ali ne vidiš, da si še celo dolžan napasti Bistro in jo uničiti? Ali pa ne vidiš dalje tudi, kako se moj slučaj tika tudi tebe samega? Kako krivično je toraj, da siliš mene, da bi moral nositi toliko denarno breme za napad na Bistro?"

"O, to je nekaj drugega! Tu se gre samo za tvoj dobiček!"

"In za tvoj! Le nič se ne izgovarjaj, židišče, in ne zavijaj stvari! Kar sva sklenila, sva sklenila! — In kaj si nekaj pravil o neki Bronislavi, da je to krasotica?"

"Da, da, kot jutranja zarja je! To je biser tega naroda! To je pa zaklad tudi za me!"

"Ali jo imajo v Bistri?"

"Sem ti že povedal, da ne vem, kje je? Odpeljali so mi jo, kam, pa ne vem. Videl je nisem več! Toda dobiti jo moram nazaj! Če njo ne dobim, je vse nič. Cela Bistra je ne preplača."

Grofu se je videlo na obrazu, da nekaj sklepa v svoji glavi.

"Kaj pa če je ni več v Bistri? Vkolikor jaz poznam te kutarje, žive strogo po svojih redovnih predpisih. Ti pa jim prepovedujejo v samostanu imeti žensko"

"Joj, kako se čudim ozki pameti milo-

stnega grofa iz Iga! Ta pravila menihov so samo za nevedne ljudi! V resnici pa menihi vse drugače žive!"

"Ne, ne! V kolikor jaz poznam so strogi! Skoraj bi trdil, da Bronislave ni več v Bistri. Če je niso odpeljali še domov, jo bodo pa prav kmalu!"

"Kje pa je njen dom? Vse je požgano in uničeno. Nemški grof je že skrbel za to, da Bronislava nima več ne doma, ne svojih ljudi, ker se boji da bi ga ne prijeli. Na vse zadnje, bi ga pa vendar morala vlada kaznovati, ko bi prišel cel s'učaj pred kralja. Saj veš, da je kralj slabič in popolnoma pod komando katoliške cerkve. Toraj, vidiš, da treba biti previden. Sve-toval bi ti, da bi takoj poslal svoje ljudi v Bistro, ki bi skušali izvedeti, kje je Bronislava. Jaz odhajam danes na ženitnino mojega prijatelja grofa Suitberta. V štirinajstih dnevih sem doma. Mej tem časom se bodo moji vojaki pripravili. Ti pa išči in poižvedi kje je Bronislava, da bode vse v redu, ko se vrnem."

(Dalje prihod.)

VERA IN KLERIKALIZEM.

Pod tem naslovom prinaša Kržetov list — seveda iz Chicage — članek, ki je tako neumno zavil, da se mora človek čuditi. Protislovje za protislovjem se vrsti. — Temu možu je vsak izraz verskega čuta in prepričanja klerikalizem. Kaj je vera o tem niti pojma nima. Njemu je vera samo nekaj, kar mora biti skrito globoko v srcu in ne sme nikdar in nikjer na dan. Če vera pravi "ne krasti", mu je to samo "klerikalizem", fanatizem, če pravi "ne prešestvuj!" — je to zopet samo klerikalizem, če, gre kdo v cerkev, je klerikalizem i. t. d. Da še več! Krže prav nič ne čita listov, katere izdajajo njihovi Chikaški ožji bratci! Prav nič ne ve, kako tam sramote versko prepričanje velike večine svojih sorojakov, kako jih smešijo, ka-

ko smešijo verske nauke, verske obrede, vse, vse, kar je in kar se imenuje vera. On je tudi strašno neveden! Prav nič ne ve, da so skozi 6 let skoraj ti listi in njihovi pristaši vse to počenjali nemo-teno, da jim ni nihče oporekal, jim nihče ne odgovarjal, nihče bil "klerikalec". In ko se je slednjič list Ave Maria postavil v bran in zaklical, da tega ne smemo več dalje pustiti, je to "kuštnemu" Kržetu le "upeljavanje v Ameriko "male Kranjske." To mu ni več vera to je klerikalizem! — Kako so razni sleparji zapeljavali narod in ga še zapeljavajo. Koliko gmotne in moralne škode so mu že povzročili. In ko smo samo nekoliko skušali delovanje teh "mož" razkrinkati, da smo vsaj pamefnejšim odprli oči — ni to

drugega zopet "kot poleno za nasprotnika, kot izraz našega sovraštva do naših nasprotnikov!" — Nemeč je napadel Belgijo. Belgija se je branila. Kako je Nemeč kričal, češ, koliko krivico mu dela Belgija, ker strelja nanj. — Popolnoma takale — Kajzerjeva politika je tudi politika naših nasprotnikov! Ne, mi nismo krščanske vere, ker ne molčimo na vsa zmerjanja, na vse napade, na vsa sramotjenja, na vse ruvanje in slepenje naroda! Ne, naša vera ni krščanska, vera — je le klerikalizem — po Kržetovi pameti namreč! —

Kakšna krščanska vera je to, ako krčmar za baro upošteva njene nauke in radi njih ne daje pijancu preveč pijače, ne goljufa, ne izslepari zadnjega vinarja iz svoje pijane žrtve! Kakšna vera je to, ako da vsled verskega prepričanja v nedeljo delavec ne dela, gre v cerkev? — Kakšna vera je to, ako je vsled njenih naukov oče dober oče svojih otročičev, dober in zvest mož svoje žene, ako je žena dobra ljubeča mati svojih otročičkov. Kakšna vera je to, ako se po nji ravna trgovec v svoji trgovini, delavec v svoji delavnici, delodajalec v svojem officu." — Bah! — Učeni gospod Krže — pravi jo, da je vse to le — klerikalizem. Vera mora biti samo v srcu, samo prav globoko, globoko na dnu srca, tako globoko, da nikdar ne more na površje, ne doma, ne v privatnem življenju, ne v javnosti, nikjer, nikjer! — Hahaha! Čudna vera to! — Ubogi revčeki naši "napredni." — Niti toliko ne vedo kaj je vera, pa vendar toliko pišejo in še učeno — hm! — Kaj pa hočete! Višješolske izobrazbe nimajo! V nižjih so pa "regomentno lopnili." Kar so se kot otroci naučili katekizma, se je že skadilo. Da pa bi zdaj prijeli v roko znanstveno knjigo in se skušali podučiti o vprašanju, predno o njem pišejo — bah! — to bi bilo preveč zahtevanega. Vsaj za "prokletega zarukanega Kranjca je vse dobro!" Par "neumnih brezpomembnih fraz, nekoliko nevezanih otrobov in za "ocvirke par "prokletih farjev", —

pa je tako užitna "meneštra", da jo samo krepek kranjski želodec mora prebaviti. "Za Kranjca je pač vse dobro!"

In pa še ene vrste klerikalizem boli Kržeta. — Neka rdeča ali vsaj rdečkasta Jednota je izključila iz svoje srede moža, ki je bil še tako predrzen, da je k maši hodil. Bravo! Tako je bilo prav! Mi to popolnoma odobravamo in z vsemi štirimi podpisujemo. Kaj ima človek, če ima še vero, opraviti v taki Jednoti! Odločno svetujemo, naj Jednota vse te nemudoma ven pomeče. — Vendar vzemimo samo slučaj tak, kakoršen je! Ali je imela Jednota to pravico? Da! ker je protiverska po svoji ustavi in po svojih načelih. Dobro.

Katoliška Jednota ima v pravih točkah, da morejo biti v nji le praktični katoliki. Namen njen je namreč, dajati podporo in ohranjati svojim udom vero in jezik. Toda ali Krže dovoljuje tej, katoliški Jednoti izločiti člane, ki pravila ne spolnujejo? — Klerikalizem! Grd klerikalizem je! Pfuj! Kranjsko politiko so zanesli sem! — Vidite kako logično!? Kako dosledno!?

Dalje govori Krže o "klerikalnem hinavstvu." — Iz članka se razvidi, da je Krže odločno za ono "skrivno vero v srcu," toraj je to njegova veroizpoved. Dobro! Krže ima vero, ni brezverec, samo v srcu jo ima! Toda ali more kdo reči, da je Krže veren kristjan?

Gospod Krže — razložite samo besedo "hinavec!" Koga imenujemo hinavca? Kateri vaš prijatelj je do do vas hinavski? In odgovor na to glede svoje vere pa boste dobili — klerikalca, kakoršnega ste v karikaturi opisali. V srcu vera — na zunaj protiverec, da, verski sovražnik! Ali pa nasprotno: v srcu verski sovražnik na zunaj pa veren — ve, se delati vernega — ali ni oboje hinavščina?

"Nikdo ni rojen, ne kristian, ne mohamedan, ne luteranec, ne kaj družega. Rojen kot človek." piše Krže. Bravo. Kaj pa je človek? Samo kup mesa in kosti, pordečenih s krvjo, zavutih v človeško ko-

žo? Res? Kdo pa misli? Meso? Kost? Kri? Iz česa je pa meso, kri kosti? Je materija, snov, živa? More materija misliti, sklepati? More imeti skupina nerazumnih koščekov — razum? Kaj se je zgodilo s telesom, ki je umrlo? .

Da, da človek je rojen kot človek, toda če hoče ostati človek — mora imeti vero, veri slediti, po veri živeti, vero utisniti v vsako svojo misel, vsako svojo besedo,

v vsako svoje dejanje, v vse svoje življenje. Zato mu pa pravi cerkev pri svetem krstu že takoj, predno še začne obred krsta: Ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega svojega srca, iz vse svoje duše, iz vse svoje misli, iz vse svoje moči, nad vse drugo!"

Razumete, globoki pomen teh besed za vsakega človeka kot človeka?

Je tudi to klerikalizem?

POPLAČANA USMILJENOST.

"Voznina!" je zaklical sprevodnik pocestne železnice na Broadway, stari in priprosto oblečeni ženici, ki je po dolgem brezuspešnem iskanju v svojem "pocket book" opazila, da je denar izgubila.

"Ne vem, ali sem denar izgubila, ali mi ga je kdo ukradel? Peljem se do 84. ceste."

Nastal je za trenutek molk. Sprevodnik je nekoliko pomišljal. Do 84. ceste je bilo celih šestdeset "block-ov" toraj pešpoti za mladega človeka eno uro. Poleg tega je deževalo in bilo je občutno hladno jesensko vreme. "Kara" je bila na pol prazna. Nič več, kakor človeška dolžnost bi bila, da stari sključeni ženici izpregleda voznjo. Toda po nesreči je vstopil v karo nadzornik, ki je zato nastavljen, da pazi, da se ne vozijo takozvani "slepi pasažirji" po karah. Sprevodnik je predobro vedel, kako je nadzornik strog in natančen s katerim bi ne bila šala priti v navzkiž. Kakor je pač revna plača sprevodnikov, toda v klub temu že čaka morda dvajset drugih, ki bi radi prišli na njegovo mesto. Njegov skromen zaslužek je komaj zadostoval za njega samega, poleg tega je pa skrbel še za svojo slepo mater. Stara ženica se mu je smilila, zato je segel v žep in vrgel v pušico svojih pet centov, za katere je nameraval kupiti "sandvich" za večerjo. Tako

seveda ni bilo ta večer nič za njegovo večerjo.

"Je že vse v redu!" je namignil ženici in pozvonil. Na 84. cesti ji je pomagal še iztopiti iz voza. Na to je šel v restavracijo, kjer mu je strežnik prinesel običajni "sandvich."

"Danes ne bom jedel, prinesite mi samo malo kave. Čutil se je zelo olajšanega, ko je strežnik odnesel jed, kajti bil je zelo lačen.

Stara ženica je pa skozi okno vse videla.

"Ali bi mi hoteli povedati, kako se imenuje sprevodnik števil. 5, je vprašala nekega izvoščeka, ki je vstal na voglu.

Nagovorjeni je mislil, da ima ženica proti sprevodniku gotovo kako pritožbo in ker je imel sam nekega sorodnika, kateri je čakal na službo pri pocestni železnici, zato je hitro odgovoril: "Njegovo ime je Tom Barnham; ako imate kako pritožbo, kar pojdite tam le v pisarno."

Ženica je odšla svojo pot.

Naslednja zima je bila zelo ostra in je zelo dolgo trajala. Sprevodniki so bili veliki reveži vsled hudega mraza. Tom Barnhamova mati je bila zelo bolna; zdravniki in lekarna sta požrla skoro ves zaslužek. Poleg tega je še Tomu nekdo ukradel zimsko suknjo. Denarja za novo su-

kjo ni imel. Revež se je tresel zime in gladu. Stara ženica se je še večkrat vozila v kari številka 5, toda vsakokrat je plačala voznino. Tudi onih posojenih pet centov je že davno vrnila.

Ozrli so se nekaga večera potniki v kari, ko je v ozadju nekaj votlo padlo na tla.

“Kaj se je zgodilo?” so vpraševali nekateri.

“Sprevodnik je omedlel,” je bil odgovor. Drugi so celo trdili, da je mrtev.

“Revež je izstradan!” so govorili oni, ki so ga poznali. “Svojim ustom je pritraval, da je skrbel za svojo slepo in bolno mater.” so govorili.

“Vi tu, doktor?” je vprašala priprosto oblečena ženica poklicanega zdravnika, ki je poleg ubogega na tleh ležečega izprevodnika pokleknil.

“Zdravnik se je ozrl. “Gospa Hover zadnji teden ste mi rekli, da nisem vreden se imenovati doktorja,” je jezno odgovoril.

“O, doktor Jones, to je bilo takrat, ko mi niste mogli pregnati glavobola. Toda sedaj vas lepo prosim, da se zavzamete za tega moža in ga ozdravite. Račun pa meni pošljite.”

Doktor je namignil z glavo. Ko se je

Tom zopet zavedel, je ležal v lepi pernatih postelji v zračni veliki sobi, katere še dosedaj ni nikdar videl. Poleg njega je sedela v gugalniku stara gospa, kateri je bil posodil pet centov za voznino.

“Ne smete govoriti,” je izpregovorila,“ toda vaše zadeve so vse v redu in za vašo mater je dobro preskrbljeno. Le mirni bodite in spite. Vem, da ste šli nekega večera lačni v posteljo, zato, ker ste plačali za me voznino in tega vam ne bom nikdar pozabila. Mislili ste takrat, da sem revna ženica, toda sem bogata, dasi ubožno izgledam. Le lepo zaspite!”

Tom Barham je čudeče poslušal, toda vsled slabosti in presenečenja ni mogel nič izpregovoriti in je kmalu zaspal. Njegove revščine je bilo konec. Kmalu je ozdravel in stara gospa Hover ga je vzela za svojega sina in mu prepisala vse svoje premoženje.

“Ne vprašajte zakaj?” je odgovorila odvetniku, ki je upravljal njeno premoženje. Ni ravno veliko na tem ležeče, da mi je Tom plačal voznino, kajti peljala bi se lahko z izvoščekom domov. Toda on je bil prepričan, da sem revna ženska in je imel usmiljenje z menoj. Usmiljen človek pa zasluži nagrado!”

KAR DRUGE UČIŠ. SAM PREJ STORI.

K nekemu irskemu farmerju je prišel v službo mlad čvrst hlapec, ki je bil zelo priden delavec, toda silno udan pijači. Kar ni si mogel pogasiti vedno večje žeje in kadar je bil pijan, ni bil za nobeno delo, ga je gospodar nekega dne poklical k sebi in ga nagovoril: “Priatelj, obljubim ti najlepšo ovco iz hleva, če se vzdržiš opojne pijače, dokler si pri meni v službi.”

“To pogodbo sprejemem,” je odgovoril hlapec in podal gospodarju desnico.

Starejši farmerjev sin je slišal ta pogovor in vprašal: Oče, ali daš tudi meni ovco, če se odpovem vsaki opojni pijači? Tako rad bi imel ovco!”

“Lepo je to od tebe, sin,” mu je od-

govoril oče, “če boš do jeseni držal obljubo, jo dobiš.”

“Oče, tudi meni eno dajte!” se je oglasil drugi sin, “jaz pa obljubim, da celo življenje ne bom pil.”

“Dobro, tudi ti dobiš ovco!” je zadovoljno odgovoril farmer. Tedaj je pa priteknel najmlajši sinček in se ovil očetu okoli vratu in nekoliko boječe izpregovoril: “Oče, tudi za tebe bi bilo dobro, če si eno ovco vzameš!”

Farmer je zarudel in slednjič resno izpregovoril: “Bom poskusil.”

Vsi, tudi on sam so držali obljubo in stari farmer je po več letih pripovedoval, da ni v celem življenju naredil tako dobre kupčije, kakor oni dan.

NAŠE STALIŠČE.

"Nekateri naročnikov so mi naročili naj Vam sporočim, da naj list Ave Maria pusti politiko, ali bodo pa oni list pustili." Tako nam je pisal te dni naš potovalni zastopnik Ven. Antonin Šega O. F. M. —

Te besede so nas zbudle, ker smo mi prepričanja, da vršimo samo svojo dolžnost katoliškega in nabožnega lista v sedanjí dobi.

Da se moramo mešati v sedanje politične zadeve imamo veliko uzrokov.

Naj omenimo nekatere:

1. Nas k temu sili ameriška vlada, ki ima poseben časnikarski informacijski oddelek samo za "religious papers" — samo za liste kakoršen je naš. Jako bi prišli v slabo luč pri državi in ameriškem narodu, ako bi mi vse pozive tega urada prezrli in se ne zmenili zanje.

2. Nam to naroča cerkvena oblast. In v Ameriki je poseben "Catholic War Concil," odbor, v katerem so kardinali, nadškofje in škofje, toraj naši voditelji in naši nadpastirji. Tudi ti nas pozivljajo, da sodelujemo v sedanji svetovni krizi, skozi katero gre cel človeški rod. Mi verujemo v pokorščino svojih zakonitih predstojnikov. Verujemo, da so naši škofje naši voditelji in ako bomo sledili njih navodilom, ne bomo zašli na napačna pota. Ti voditelji vsako stvar dobro prevdarijo in premislijo, predno jo ukažejo.

3. Treba ločiti politiko in politiko. Je politika, katera se vodi v državi ali

med narodi, ko gre za volitve v razna državna zastopstva, službe in urade. V Ameriki na primer imamo republikansko in demokratsko stranko, imamo še več drugih manjših. To je politika, kar mi navadno danes razumevamo pod politiko. V to politiko se mi nismo nikdar vmešavali, deloma, ker tega ni treba, kajti obe stranki pustiti vero in cerkev popolnoma pri miru in versko vprašanje ni pravi nič zmešano z njo.

Vera mora proč od take politike. Dokler se bode dalo, bodo katol. škofje skrbeli, da se vera ne bode vmešavala v ta vprašanja.

V starem kraju je bilo drugače. Tam so se pojavili vplivni možje, ki so hoteli zanesti med narod brezverstvo in, da bi lažje to dosegli zanesli so v politiko verska in cerkvena vprašanja. Postavili so kandidate, o katerih so rekli: "volite tega in tega zato, ker je narodnjak, namreč mislili so: brezverec in nasprotnik cerkve in vere. V program stranke so dali točke naravnost naperjene proti verski svobodi in pravicam cerkve. Tako je bila duhovščina primorana poseči v politiko in opozarjati katoličane na nevarnost, katera se jim bliža od strani politike. Da je bila duhovščina za to tepe na, veste vsi, ki se spominjate na sramotno gonjo liberalcev proti "farjem."

Je pa še druga politika, ki pa ni politika v tem pomenu, kakor smo pravkar omenili, temveč bi bolje morala biti ime-

novana: Ljubezen do naroda in skrb in delovanje za njega bodočnost in njega blagostanje.

Za to politiko pa odločno zanikavamo, da bi se ne smela omenjati tudi v nabožnem listu. Nasprotno smo prepričanja, da je ta politika ozko spojena z vero, da je del vere same, oziroma del verskega in cerkvenega delovanja.

Poglejmo le v sv. pismo!

Poglejmo le v pisma apostola naroda sv. Pavla.

Kako so polna te politike! Pa ali mu kdo to zameri? Ne?! To mu je v čast in ponos!

Poglejmo Gospoda samega!

Berimo njegovo življenje! Veliki njegov sovražnik, francoski pisatelj Zola, piše o njem: Le eno je, kar na njem občudujem, to je velika ljubezen do naroda in skrb za njegovo blagostanje. Ko ga ljudstvo ni hotelo sprejeti in je videl v tem njegov pogin, ali mu ni iztisnila ta bol solze iz oči? Ali ni jokaje zaklical: “O da bi spoznalo tudi ti?”

Če imamo zglede v svetem pismu, če nam sam naš Gospod daje tako lep zgled, naj mi ravnamo drugače? Ne! Katoličanstvo je učilo vsikdar in povsodi in vse narode ljubezni do svojega naroda in sicer ljubezni, ki sloni na krščanski pravičnosti. Kdor ne ljubi Boga, mu ne bode služil! Kdor ne ljubi svojega naroda, ne bode zanj delal in ne zanj žrtvoval. Ta prava krščanska ljubezen do naroda, pa mora sloneti na pravičnosti t. j. **ljubimo svoj narod, toda ne sovražimo drugega, ker smo vsi bratje.**

4. Mi ljubimo svoj mili slovenski narod, to dobro, ljubo slovensko trpinčeno rajo iz dna svojega srca. Saj smo ta narod mi sami, saj smo kri te krvi duh tega duha. Saj ljubimo sebe, če ljubimo narod.

In ta ljubezen do Boga in naroda nas sili k delu, nas navdušuje k žrtvam, nas krepi v težavah in ta ljubezen nam je do sedaj narekovala še vsak članek, katerega

smo pisali glede “politike.”

Ali nam mora pameten, razsoden čitatelj to zameriti?

Ne! Nasprotno!

Prepričanja smo, da bi nas narod lahko obsojal, ako bi tudi naš list ne podal svoje roke v pomoč velikim možem naše sedanje dobe, ki so se mu postavili na čelo za njegovo osvobojenje in rešitev.

Poglejmo domov v milo domovino! Tam zdihuje v ječi mož, ki je toliko storil za svoj narod, toliko zanj trpel, toliko zanj žrtvoval — škof Jeglič. Pomislimo Nemčija je protestantska država, pa je vkljub svoji krutosti imela vendar še toliko spoštovanja do katol. škofa, da je kardinal Mercier še danes prost! **Katoliška** (?) Avstrija, s katoliškim vladarjem, s katoliško vlado — pa niti tega spoštovanja ni imela! Nemški fanatiki, ki so pred leti začeli silno akcijo, da bi Avstrijo protestantizovali s znanim “Los von Rom” gibanjem, ti smejo delovati za svoje nemškutarske in proti katoliške cilje, **katol. škof ne sme zaklicati vladi, da njegov narod zahteva pravic in nič drugega kot pravic do življenja in obstanka.** Ti nemško-židovski fanatiki so zahtevali od vlade, da zapre katol. škofa, in vlada ga je zaprla. In kdo je ta vlada? Ali ni to samo peščica poluteranjenih odpadlih katoličanov zvezanih z židi? Kdo vodi vlado?

Poglejmo, kako je ta katol. vlada takoj ob začetku vojske nesramno vlačila duhovnike iz spovednic, izpred oltarja, izpred bolniških postelj in jih vklenjene med dvema žandarjema tirala v ječe? Zakaj, ker je ta “vlada” — oziroma ta peščica brezverskih fanatikov tako hotela. Kdo je ta vlada?

In mi naj v tem velikem času ne povzdignemo svojega glasu skupaj s slovenskim škofom, skupaj s katoliško duhovščino, s katoliško cerkvijo doma za obstoj in pravice naroda našega?

Odprite stare letnike naše “Danice”, nabožnega lista, odprite “Bogoljub”, od-

Mati Odrešenika.

prite katerikoli ameriški časnik nabožne vsebine, povsodi, povsodi imate isti duh, isto prepričanje — isto politiko.

5. Dalje! Naši sovražniki, sovražniki katoliške vere, naši odpadniki, kakor tudi protestantje, nam naprej in naprej očitajo, da smo nenarodni, da samo slepimo narod z obljubami na boljše življenje v večnosti, da za sedanje življenje ne storimo nič, da smo "zarukani", da vzame silno veliko časa, predno se katoličani zavedo resnobe časa.

Da je to nesramno obrekovanje, je jasno. Ali kot odgovor kažemo samo na delovanje Knights of Columbus, Catholic War Council, katoliške škofo po Ameriki, katoliško slovensko duhovščino doma.

Sramotno bi pa bilo za nas katol. slovenske zavedne može, da bi ne spoznali sedaj, v tem velikem času resnobe našega delovanja in naših velikih dolžnosti katere nam nalaga. Mi s častjo imenujemo naše velike može, ki so prelivali kri v bojih z divjimi Turki, da so rešili naš križ in naš narod. Grdi Mohamedani bi bili danes, ko bi naši očetje v velikem času ne bili storili svoje dolžnosti.

Enako veliki, da še večji je danes.

Ali ni naša dolžnost kot nabožnega lista, kot voditelja naših zavednih katoliških Slovencev, da jih opozarja na ta veliki čas? da jih budi in drami k delu, k orožju, k obrambi svoje vere in naroda? Ko se je bližal divji Turek, so zvonili cerkveni zvonovi in opozarjali narod na nevarnost in na dolžnost. Ko se bliža narodu drugi enaki sovražnik, naj ta "zvon"

molči? Izdajalec naroda bi bil, ko bi molčal.

Cerkvenik je odzvonil zvečer svoj mihi "Ave Maria". Toda, ko je opazil v daljavi strašni kres, zazvonil je z istim zvonom drugi klic, strašen klic: "Rešite se! Turek gre!"

In prav tako zvoni tudi, "Ave Maria." Ali nimamo prav? —

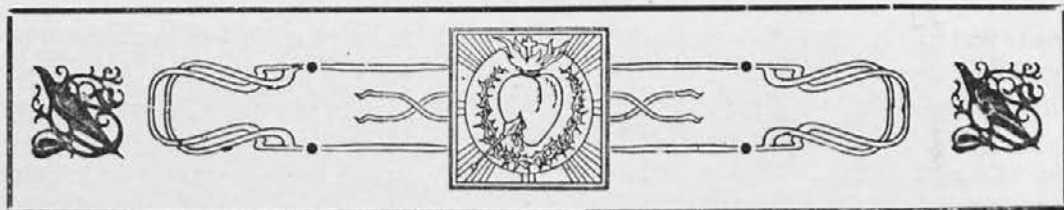
Zato bo in mora list "Ave Maria" nadaljevati v tem strašnem času začeto svoje delo. Zaveda se, da so danes drugi časi, kakor so bili včeraj, in da so zato danes tudi dolžnosti drugačne, kakoršne so bile včeraj, in da je dolžnost katoliškega moža, kakor katoliškega lista, da danes vrši te dolžnosti, katere mu nalaga današnji dan, ne pa one, katere je imel včeraj. Včerajšni dan je minul in z njim včerajšne dolžnosti. Danes je danes in vršiti moramo današnje dolžnosti.

Sicer dvomimo, da bi v tem velikem času, kak naš naročnik res mislil pustiti list radi naših člankov o narodnem našem vprašanju, kajti poznamo jih in vemo, da je njih načelo: Z Bogom in Marijo za narod.

Če bi se pa vendar dobil kdo tega prepričanja, potem nam pa za tako nezavednega naročnika ni prav nič žal. Število naših naročnikov raste, čim bolj mi vršimo svojo dolžnost. Če list radi tega propade, pa naj. Načela so več, kot list. Naš list ni za "kšeft", temveč za načela. Če ga naša načela toraj ne bodo več potrebovala, pa naj propade!

—Kupujte War Savings Stamps!

IZ SLOVENSКИH NASELBIN.

Chicago, Ill: Bazar cerkve Sv. Štefana se je zaključil v nedeljo zvečer 23. junija.

— Društvo Najsv. Imena mož krepko napreduje in deljuje. Dne 16. junija se je pet delegatov udeležilo škofijske Jednote Najsv. Imena, kjer so se važne stvari razpravljale.

Tako je prav, možje! Slovenci, posezite v amerikansko javno življenje! Stopite v javnosti na dan skupaj z drugimi katoliki. Če nam angleščina še ne gre tako gladko kakor Amerikancem, saj veste, da vam Amerikanci radi to odpuste. Srce in misli, to je kar hočejo od nas. In to jim dajmo!

20 LETNICA CERKVE SV. ŠTEFANA CHICAGO, ILL.

Po Glasilu.

Slavostni govor Rev. John Plevnika, dne 2. junija v Chicagu.

Težko je pisati zgodovino 20 let stare slovenske župnije svetega Štefana v babilonskem mestu — Chicaga . . . Opisal je pa zgodovino naše župnije v svojem krasnem slavnostnem govoru Rev. John Plevnik, ustanovitelj te fare. Čujte vi, čitatelji našega "Glasila," v kratkem povedano vsebino Plevnikovega govora in čujte ob enem našo zgodovino . . .

1.) "Dragi bratje in sestre v Kristusu!

Danes — na dan slovesnosti — se nisimo zbrali na tem svetem mestu, da bi tožili o prestanem trpljenju; prišli smo semkaj dat hvalo Bogu za vse, kar smo

v 20 letih storili za zveličanje neumrjočih duš naših rojakov — Slovencev.

2.) Čast in hvala naj gre v prvi vrsti Bogu, da nas je ohranil žive in zdrave do današnjega dne . . . Takoj za Bogom pa izrekam čast tistim možem, ki so stali ob zibelki te fare . . .

3.) Prišli so med naš narod slabi učenci, ki so zasejali dvom o resničnosti božjih nauk, pa si, takozvani izobraženi učenjaki ne morejo razložiti niti naravnih zakonov, niti vrtenja zemlje okrog solnca, niti, zakaj iz enega samega semena, posejanega v zemljo zraste deset novih semen — — — in kako naj naš omejeni človeški razum zahteva, da bi mi mogli razumeti božje zakone, božjo voljo — Boga samega?

4.) Prišel je na svet, Sin Božji, poučil nas, kako naj živimo, trpel za nas, umrl za nas . . . Vsi, ki so imeli čast videti Ga in poslušati Ga, so strmeli in Ga molili — dokler jih ni zapeljal greh, vsled katerega so od Njega odstopili . . .

5.) Zahvalim se vsem: ustanoviteljem te cerkve, vsem cerkvenim odbornikom, vsem katoliškom društvom, vsem pevcem in pevkam in vsem, ki so po svojih močeh pomagali za napredek te župnije — pravični Bog stotero povrne vsakemu vse za vsako dobro delo . . .

6.) Zmotljivi smo pa, grešniki smo: in zato prosimo Boga, naj nam odpusti vse, kar smo kedaj zagrešili in zagrešili morda prav vsled prevelike gorečno-

sti za Njegovo čast . . . Nagli smo in zmotimo se . . .

7.) Bog je neskončno pravičen, a je tudi neskončno usmiljen . . . Zato naj nam pa neskončno usmiljeni Bog dodeli to milost: da bodemo **spoznali** vse to kar danes verujemo, da bomo **dosegli** vse to, kar **upamo**, in da bomo na veke **ljubili** Njega, ki je **Ljubezen** — Amen.”

Častiti gospod John Plevnik: — Naša katoliška društva so Vam hotela prirediti slovesen sprejem — toda nedeljski vlak, vaše veliko delo doma, in Vaša ponižnost — nam je prečrtala naš načrt. Zato naj pa teh par vrstic javno govori, da kdor je Vas poznal in kdor Vas danes pozna in se spominja vseh vaših lepih nauk, ta Vas mora ljubiti, ker iz Vas govori srce katoliškega duhovna . . .

V imenu fare svetega Štefana v Chicagu:

Rev. Anton Sojar,
župnik.

P. S. Naš stari Frank Hren mi je povedal, da so za ustanovitev slovenske župnije v Chicagu prvi možje delovali 1897 — za časa konvencije K. S. K. J. v Joliet-u. Rev. John Plevnik je bil župnik te fare 5 let. — Za njim je prišel Rev. John Kranjec, ki je na tej župniji ostal 3 mesece in je na to v So. Chicagu ustanovil slovensko-hrvatsko cerkev svetega Jurija — O velikonočni dobi leta 1904. je posvetil v mašnika Rev. A. M. Krashowitz-a rajni nadškof James E. Quigley in ga postavil za župnika te fare. — Dne 1. novembra leta 1905. je isti nadškof mene kot jolietskega kaplana imenoval za župnika v Chicagu. — Prvi slovenski otrok — Krščen od Rev. John Plevnika v letu 1897. v Chiragu je bil Frank Schonta. — Imeli smo trikrat sveti misijon, ki so ga vodili in povzdignili našo župnijo do te višine, na kateri stoji danes. — Vsem č. gg. duhovnikom, ki so se trudili na tej župniji, vsem katoliškem Slovencem, ki so z lepim zgledom in v dejanju pomagali do napredka naše fare — in če živijo danes ali v Chicagu, ali v Waukeganu, ali

v Jolietu, ali v Aurori ali kjerkoli si bodi v Ameriki — naj jim bo Bog obilen plačnik!

V imenu vseh duhovnikov — vaših prijateljev —

vekomaj hvaležni
Rev. Anton Sojar,
sedanji župnik.

Katoliški Slovenci v Ameriki. — Sedajna vojska se bije za vzvišena načela, ki so načela krščanstva — to so svobode na podlagi pravega bratstva narodov in medsebojne pravičnosti. — Kaj čuda, da stoje naši ameriški škofje skupaj z evropskimi škofi tako prominentno na čelu sodelavcev za ta načela. — Posebno mi Slovenci smo in moramo biti s srcem in dušo v tej vojski, ker se gre tudi za našo svobodo. — Kot katoličani ne smemo pozabiti na veliko Los von Rom gibanje v Avstriji, ko so tisoče preslepili, da so odpadli od vere, radi politike. Avstrija je to gibanje podpirala in ga podpira še danes, dasi se na drugi strani hlina, da je katoliška.

Javna zahvala: G. Frank Suhadolnik, trgovec na St. Clair Ave v Clevelandu, O., že veliko let krepko pomaga našemu zastopniku g. Gašpariju pri težkem misijonskem delu za razširjanje našega lista. Naša dolžnost je, da se temu blagemu gospodu in njegovi soprogi javno zahvalimo za to njegovo bogoljubno delo. G. Suhadolnik, Bog Vam stokrat plačaj! — Vsem našim prijateljem pa g. Suhadolnika toplo priporočamo, da ga v priznanje za njegovo požrtvovalnost podpirajo.

Uredništvo Ave Maria.

Neodesha, Kans. — Rev. Ino Perše, župnik iz Kansas City, Kans., je obiskal naselbino in dal rojakom priliko, da so opravili svojo velikonočno dolžnost. Bil je tam 27. maja. Rojaki pišejo o tem obisku: “Srečni Slovenci v Kansas City, ki imate tako dobrega gospoda župnika.”

Willard, Wisc. — Naselbino je obiskal Rev. Jakob Černe, da so rojaki opravili

svojo velikonočno dolžnost. — Pri tej priliki je ustanovil tudi podružnico Slov. N. Zveze.

Newburg, Cleveland, O. — 16. junija je 42 otrok sprejelo slovesno sv. obhajilo, t. j. skončali svojo šolo. Cela slovesnost je bila krasno speljana.

— Neki dobri župljan je kupil za cerkev krasno kadilnico.

— Društvo Najsv. Imena je imelo svoje četrletno sv. obhajilo kakor po navadi v obilnom številu.

Freedoma, Kans. — Malo naselbino je obiskal za velikonoč Rev. Ino Perše. — Rojaki so mu hvaležni!

Indianapolis, Ind. — Decoration day, 30 maj, dan javne molitve so Slovenci kaj lepo praznovati. Več slovenskih društev se je korporativno udeležilo slovesne službe božje in tako pokazalo svojo zvestobo Ameriki! To je jako hvalevredno, da se vzlasti kat. društva v prvi vrsti pokažejo kot dobri Amerikanci.

Eveleth, Minn. — V resnici je hvalevredno, ko čitamo po listih, koliko se č. g. Rev. Leskovec trudi za slovensko dramatiko med otroci. — To je izborni način pridobiti otroke, da se začno učiti slovenščine, se je nauče govoriti in se navdušijo zanjo! Čast g. Leskovicu!

V **Kansas City, Kansas** je slovenska župnija Sv. Družine praznovala dne 30. maja, na Decoration day, svojo desetletnico obstanka. Cerkvena kakor tudi izvincerkvena slovesnost se je kar najkrasneje izvršila. — Prihittel je za to slovesnost v naselbino tudi ustanovitelj te žup-

nije, Rev. M. Kompare, in sam škof iz Wichita, Kans. Tudi sam škof je počastil župnijo s svojim obiskom. — Častitemu gospodu župniku, kakor tudi celi župniji naše prav iskrene častitke!

"The Catholic Church and Socialism" je naslov mali brošurici, katero je izdal "New York Evening Mail." — To brošurico pošilja Evening Mail brezplačno, kdor jo naroči. Tudi mi imamo nekaj iztisov, in radi pošljemo vsakemu, kdor nam pošlje znamke za 3c.

Pozor dekleta! — Tudi slovenska dekleta so tako neprevidna, da se dajo loviti v zanjke z različnimi ženitvanskimi ponudbami po časopisih. Kam lahko take nepremišljene reve zajdejo, in kaj je lahko konec takih ženitev, kaže jasno slučaj nekega Schmidta, Nemea, ki je s takimi oglasi lovil bogata dekleta, jih oropal in potem pomoril. Do sedaj so izkopali v kleti in v vodnjaku že pet ženskih trupel. Vsa ta dekleta so odgovorila na njegova časnikarska oglasila ali ponudbe ženitev in vse našle potem nesrečno smrt. — Tudi več Slovenk je že naletelo žalostno zgodbo, ker so verjele. V spominu nam je še slučaj, ko je slovenske dekle vrjelo in šlo iz vshoda daleč v severno Minn. "Fant" ji je pisal, da ima hotel. V resnici je pa stanoval zunaj mesta v neki napol podrti "šandi". — Toraj pozor!

Listnica uredništva. — J. M. To je grda laž! Povejte vsakemu, ki bi trdil, da je naš urednik do sedaj kdaj nameraval priti v Chicago in se tam naseliti - da je grd in nesramen lažnjivec. Prosim blagovolite nam poslati izjavo o tem. Bomo obrekovalcu malo na jezik stopili.

DOPISI.

Roscomman, Mich. Gospod urednik! Tu Vam pošljem - - za knjige Zveze Katoliških Slovencev, katere so se mi letos zelo dopadle in upam, da se mi bodo še zanaprej, če bom živel, četudi se je znašel človek, ki bi moral biti z Vami in je pisal, da bi bilo bolje, če bi ona mala brošurica nikdar ne došla med Slovence. Jaz pa odkritosrčno rečem, da je slab slovenski katoličan, kdor ni naročnik Ave Maria in knjig Zveze K. S. Malo je pa vreden oni ki Vam nasprotuje. Želim Vam dober uspeh in delujte naprej, kakor ste začeli! Tudi nasprotniki bodo izpoznali svoje napake.

Toraj zdravi, vsi naročniki lista Ave Maria!
John Chernich.

Neodesha, Kans. Častiti gospod urednik. Priščno se Vam zahvaljujem za redno pošiljanje tega neprecenljivega lista Ave Maria. Samo pol leta sem še le naročnica Vašega lista. Naročila mi ga je moja prijateljica Jenny Bambich, za kar se ji najlepše zahvalim, kajti jaz prej nisem vedela koliko je ta list vreden za katoliške družine. Naj bi ne bilo slovenske družine, kjer bi ne imeli naročenega tega lista.—Dne 21. maja smo imeli tukajšnji Slovenci vesel dan. Prišli so k nam č. g. J. Perše iz Kansas City, Kans. in tako so nam dali priložnost da smo opravili svojo velikonočno dolžnost. Kar milo se nam je storilo, ko smo zopet enkrat imeli priložnost slišati besedo božjo v materinem jeziku. Rev J. Peršetu naj Bog poplača ves njih trud in prosimo, da bi večkrat prišli med nas.

Terezija Centa.

Newburgh, Cleveland, Ohio. Cenjeni G. Urednik: — Vljudno prosim, natisnite naslednje vrstice v nam priljubljenem listu. "Ave Maria" iz tukajšne naselbine. Na tem mestu naj poročam od tukajšne Marijine Družbe, "Kraljica Majnika." V nedeljo dne 26. maja smo imele skupno sv. obhajilo in smo se takorekoč tudi vse udeležile, nas je po številu sedaj 57. Nadalje je bil tudi sprejem novih članic 12 po številu kar je po mojem mnenju že lepo število za tako malo naselbino. Tako je prav dekleta, le tako naprej! Naj se no-

bena ne sramuje biti Marijina hči. Še zemeljska mati ne zapusti svojega otroka, tako nas tudi re bo zapustila naša nebeška mati Marija. Da je pa nas že toliko v Marijini družbi, se pa moramo zahvaliti našemu vrlemu č. g. župniku Rev. J. J. Omanu ker on tako neumorno deluje za dobrobit naše fare ter v blagor naših neumrjočih duš. — Še enkrat dekleta! ostanimo dobre Marijine hčere in kar tudi upam, da se bodo dale še ostale dekleta vpisati v Marijino družbo in bomo s tem pokazale značaj dobrih katoliških deklet.

Sedaj pa pozdrav vsem Marijinim hčeram v Združenih državah Ameriškikh.

Anna Zupančič, tajnica

Rock Springs, Wyo. Tukaj smo imeli dne 16. junija ustanovni shod podružnice S. N. Zveze, na katerem je govoril g. R. Trošt. Shod je bil jako dobro obiskan in podružnica se je ustavila s 60 člani.

Apolonija Mrak, zastopnica.

Kansas City, Kans. Tukajšno društvo Krščanskih Mater je imelo dne 9. junija volitev društvenega odbora. Izvoljene so bile sledeče uradnice: Katarina Majerle, predsednica; Anna Ritmanič, podpredsednica; Josipina Zupan, I. tajnica; Terezija Cvetkovič, II. tajnica; Anna Šanjič, blagajničarka; Marjeta Bižal, Terezija Novak, Marija Drčar, radzornice; Maggie Šanjič, zastopnica.

Pozdravljan vse članice goriimenovanega društva in pa Vas g. urednik!

Članica društva.

New York, N. Y. Poročati imam žalostno vest iz našega društva Krščanskih Mater. Bridka smrt je iztrgala iz naše srede prvo sestro gospo Frančiško Kreč, ki je dne 12. junija v 45. letu svoje starosti v Gospodu zaspala. Kakor je bilo njeno življenje vedno lepo, tako je bila lepa tudi njeni smrt. Previdena je bila večkrat in še zadnji večer ob 9 uri je sprejela sv. popotnico v večnost.

Bila je že dalje časa bolehnna in kake tri tedne pred svojo smrtjo je dobila poročilo.

da je padel na francoskem bojišču njen starejši šir Ciril, in ta žalostna vest je povpspešila njeno smrt. Pogreb se je vršil dne 14. junija iz hiše žalosti na 82. cesti v slovensko cerkev, kjer jo je v špalirju pričakovalo naše društvo in jo spremilo v cerkev, kjer se je služila za blago pokojnico sv. maša zadušnica. Pokopana je bila na Calvary pokopališču. V nedeljo za tem smo prejele društenice K. M. skupno sv. obhajilo in ga darovale za pokoj duše naše prve umrle sestre. Dne 19. junija je pa društvo preskrbelo sv. mašo z libero. Tako smo storile svojo dolžnost, kakor zahtevajo pravila.

Tretjo nedeljo v septembru bo sprejem novih članic, Matere, pristopite k našemu društvu. Pravil ni težko izpolnjevati, dušne koristi so pa velike. Zatorej pridružite se nam, da bomo tako namestu ene umrle sestre dobile deset novih ali pa še več. Ranjko sestro priporočam v pobožno molitev.

Mary Jazbec, tajnica.

Ob sklepu šolskega leta so v **Clevelandu** šolski otroci priredili krasno igro, katero je priredil nalašč v ta namen: za napredek slovenske šole vneti č. g. župnik J. Ponikvar. Igri je naslov: "Modre je pahnil s prestola." Deklice — igralke so svojo nalogo prav izvrstno rešile.

Clevelandčani so lahko ponosni na svojo slovensko farno šolo, kjer se mladina ne izobrazuje samo v običajnih šolskih predmetih, temveč se uči tudi svoj lepi materin jezik. Č. g. župniku je na krasnem vspehu častitati.

— Za duhovnega pomočnika pri Sv. Vidu v **Clevelandu** je rastavljen č. g. Anton Bombač. Želimo mu obilo vspeha in blagoslova iz nebes!

— Č. g. Anton Novak je odpotoval na zapad, kjer misli dalje časa ostati.

— Župljani **Sv. Lovrenca** v **Newburg, O.** se prav živahno pripravljajo na cerkveni piknik, ki se bo vršil dne 14. julija. Pričakujejo velike udeležbe.

V **Lorain, O.** so zaključili šolsko leto z gledališkimi predstavami, katere so diletantje zelo dobro pogodili. Igrali so "Snegulčico" in "Baby je bolan" otroško igro, katero je spisal č. g. župnik Ant. Berk. Cela prireditev je bila jako zanimiva in občinstvo je kazalo splošno zadovoljnost. V nedeljo dne 16. junija je prejelo 26 otrok šole sv. Cirila in Metoda slovesno sv. obhajilo. To je bila prva slovesnost te vrste v slovenski cerkvi v **Lorainu**.

V nedeljo dne 16. junija se je ustanovila v **New Yorku** podružnica Slovenske Narodne Zveze. Pristopilo je 80 članov.

V POJASNILO.

Priobčitev javnih zahval se navadno plača listu v podporo kak mali dar. Dandanes je vse drago, tudi črnilo in da se povrnejo

stroški za prostor v listu in za papir. Vsak kdor pošlje javno zahvalo, naj podpiše tudi svoje ime in naslov in da je naročnik lista A. M. Na pisma brez podpisa se ne moremo ozirati. Ako kdo želi, da se njegova imena ne podpiše, tudi zahvala nima nobene veljave.

ZAHVALA.

Na mojem potovarju kot potovalni zastopnik Ave Maria sem od rojakov večina povsod dobro sprejet in se čutim dolžnega, da izrečem na tem mestu svojo iskreno zahvalo za prijaznost in naklonjenost. Posebno se hvaležno spominjam družine **Petrašič v Steeltonu, Pa.** za gostoljubnost, kakor tudi našemu zastopniku g. Antonu Malešič, ki mi je pomagal pri obiskovanju slovenskih družin in g. M. Kofaltu, ki se je veliko trudil, da je bil večji uspeh. Hvala tudi vsem dobrim Steeltonskim rojakom za vso naklonjenost. Nadalje se zahvaljujem družinam **Tomažir, Kotnik in Lahajnar v Thomas, W. Va.** za pomoč. Dalje g. zastopniku **L. Trerca v Davis, W. Va.** in družinam **J. Irthar in Vauken v Dodson, Md.** Bog naj Vam stotero povrne, kar ste mi dobrega storili.

Ven. Br. Antonin O. F. M.
potovalni zastopnik.

ZAHVALE.

Po obljubi se zahvaljujem v A. M. presv. Srcu Jezusovemu in Mariji, zdravje bolnikov, za zadobljeno zdravje.

Ivana Habjan, Brooklyn, N. Y.

Zahvaljujem se javno v A. M. za srečen izid operacije Mariji prečisti Devici.

Frances Novak, Eveleth, Minn.

Javno se iz srca zahvaljujem prečisti Devici Mariji za uslišano prošnjo v boleznii mojega sina.

Marija Ivanesh, Allegheny, Pa.

Hvala in čast Mariji Materi božji za ljubo zdravje, ker ona vsakemu pomaga.

Marija Klemenčič, Cleveland, O.

Javno se iz srca zahvaljujem Mariji Pomočnici in presv. Srcu Jezusovemu za uslišano prošnjo. Bil sem v veliki nesreči, ker sem bil skoraj popolnoma slep, tako da nisem človeka spoznal na pet korakov. Bal sem se, do popolnoma oslepim. Sedaj zopet vidim, kakor prej.

Mike Muhvič, Baltic, Mich.

PRIPOROČILO V MOLITEV.

V **Kansas City** je umrl naročnik A. M. g. Matija Rus dne 20. junija. Priporočamo ga vsem čitateljem našega lista v pobožno molitev.